

δεκαεπτά, άνεμβολίαστος, κατοικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θέσπιδος.

— Ἐν δὲ Πειραιεὶ οὐδεὶς προσεβλήθη· ἐνεβολίασθησαν 45 άτομα.

ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ

Δήμαρχος Πειραιῶς

Ἐμπορικὸς ὁ στερεότυπος Πειραιεὺς διέρχεται ὄχι ἐμπορικῆν, ἀλλὰ κρίσιν πολιτικὴν κατ' αὐτάς. Ἡ ψυχρὰ γούσα γηραιά ἐξουσία τοῦ Μουτζόπουλου, παραδίδει ἐντὸς ὀλίγου τὸ πνεῦμα—σφραγίδα εἰς τὸν ἀρχάγγελον Σκυλίτην κύπτουσα ὑπὸ τὴν προσταγὴν τῆς ρομφαίας του ἧτις εἶνε ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ. Παραλείποντες πρὸς τὸ παρὸν τὸν ἐπικηδεῖον τῆς παρωχημένης ἀρχῆς, ἐπιφυλασσόμεθα εἰς μνημότυον διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἢ καὶ τοὺς φιλιππικούς— ὅπως ἡ λυδία ἐξέλεγεῖς τὴν παρουσιάσῃ.—Ἡδὴ ἐπειγόμεθα νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινα, ἐπειδὴ κατ' εὐτυχίαν—ὡς θετικῶς πληροφορούμεθα—αἱ ὑπὲρ τοῦ τόπου διαθέσεις τοῦ νέου δημάρχου εἰσὶ λίαν εὐχάριστοι. Καὶ ἐπειδὴ ὅπου ἀρκούσα καὶ καλὴ θέλησις, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀνεξάρτητον «Μὴ Χάνεσαι» ἄνευ διακρίσεως προσώπων, δὲν θὰ ἀμελήσωμεν ἀκολουθοῦντες ὡς χρονογράφοι κατὰ βῆμα τὴν πολιτικὴν πορείαν τοῦ νέου δημάρχου τὸν ὁποῖον ἀμέσως διεκρίνομεν ἐκ τῆς γνωστῆς ἐκλογικῆς διεξαγωγῆς ἄνθρωπον εὐφυῆ, μὲ ἀρκετὴν αὐτοβουλίαν καὶ μὲ περισσοτέραν πρῶτοτυπίαν, μὴ νευρόσπαστον καὶ ἐρειδόμενον εἰς «τοὺς λαγούς μὲ πετραχειλία» τῶν ἀναποφεύκτων κολάκων, ὅσον εἰς τὴν ἀτομικὴν του ἰκανότητα. Ἴδού λοιπὸν ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ τὸ πρῶτον ἤδη ἀνερχόμενος τὴν βαθμίδα τῆς δημαρχικῆς ἐξουσίας Πειραιῶς, ἄνευ προγραμμάτων, ἄνευ οἰκισμῶν, ἄνευ λάμψεως πλοῦτου καὶ ψευδομεγαλείων καὶ χωρὶς ὑπουργικὰς ὑποστηρίξεις, ἐκσφενδονίζει τὴν τολμηροτέραν—διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιχειρήσεως—καὶ ἐγκολποῦται τὴν εὐεργετικωτέραν ὑπὲρ τοῦ τόπου ἰδέαν τοῦ νεοῦ. Οὐδενὸς ἔνοοι νὰ φεισθῆ οὐδὲν θέλει ν' ἀμελήσῃ πρὸς προαγωγὴν ἐν γένει τῆς πόλεως, ποῦ μὲν συμπληρῶν ἔργα τῆς πρακτοῦ ἀρχῆς, ποῦ δὲ δημιουργῶν αὐτὸς ἴδια, ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν του ἡ μανία του, εἶνε τὸ νερό. Ἰννευροπόλησε τὸν Πειραιᾶ μίαν ὠραίαν πεδιάδα ἀρδευομένην ἀφθόνως ἀπὸ ρυάκας καὶ ποταμούς καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἡθέλησε τὸν ἑαυτὸν του ἀσπροπρόσωπον ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ὁποίας ἡ διαύγεια ν' ἀντανάκλαται εἰς τὸ χρυστάλλινον νερὸ τῆς πόλεως καὶ θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Εἰς σὲ ἀπομένει, κ. Σκυλίτση, ἡ ἀποσκοράκις τῆς μωροσόφου ἰδέας ὅτι τὸ καλὸν διὰ τὴν ἐκτελεσθῆ δὲν ὑπάρχει χρεῖα ἀπαραίτητος νὰ προσέλθῃ ἐκ χειρῶν πλουσίων καὶ τραπεζικῶν, ἐξ ἡμογενοειδῶν καὶ χρυσοκάνθαροειδῶν, ἀλλ' ἀξιολογώτερον δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ καὶ ἀπὸ τὰς τυλῶδεις χεῖρας τοῦ ἐργάτου, καὶ παρ' ἀνθρώπου ὄχι τὸσον πλουσίου εἰς χρῆμα ὅσον εἰς ὑγιεῖς ἰδέας καὶ καλὰς διαθέσεις ὑπὲρ σκοπῶν κοινωφελῶν. Ὅστις ἔμεινεν εἰς Πειραιᾶ ἕνα καλοκαίρι, ὅστις παρέμεινε μίαν ἡμέραν, μίαν ὥραν, αὐτὸς δύναται νὰ αἰσθανθῆ τὴν λέξιν νερὸ ἐν Πειραιεὶ, ὡς πᾶς ρωμηὸς εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ τί θὰ πῆ «δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι». Νερὸ εἰς Πειραιᾶ θὰ πῆ πελτές, καὶ πελτές σημαίνει νερό. Διὰ τὴν; Ὅχι διότι ἡμολογουμένως ἡμέλησεν ὁ κ. Μουτζόπουλος, ἀλλὰ διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπῆτει ἰδέαν καὶ ἐνέργειαν εὐρυτέραν τῶν παρῶν. Περιωρίθησαν εἰς ὑδραυλικὰ ἔργα δέκα μέτρα μακρῶν τοῦ Πειραιῶς, ἐξακολουθοῦν-

τες ἀκόμη μετὰ λυσσώδους ἐπιμονῆς τὸ τρίπημα τῆς γῆς εἰς θέσιν «Παράγκαις» καὶ ἂν ἡ ἀρχὴ τοῦ Μουτζόπουλου παρετείνεται ἐπὶ μίαν ἀκόμη τετραετίαν, φόβος ὑπῆρχε μὴ ἡ γῆ ἐτροπᾶτο διαμπᾶξ, χωρὶς νὰ ρεῦσῃ ἐκ τῆς τόσον ἀνηλεοῦς πληγῆς σταγῶν ὕδατος. Ἐνῶ τὴν διοχέτευσιν ὕδατος δὲν ἐμποδίζουσιν ὄρη καὶ φάραγγες ὅσον ἡ ἔλλειψις νεοῦ καὶ χρῆματος. Τὸ ἐν τούτων εἶχεν ὁ χρυσὸς Πειραιεὺς. Τώρα ἀποκτᾶ καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ νέος δῆμαρχος διορῶν εἰς ποίαν στενόχωρον θέσιν θὰ εὐρεθῶσιν οἱ δημόται του ἐντὸς ὀλίγου ἐκ τῆς ὁλονὲν ἀναπτυσσομένης συσσωρεύσεως εἰς τὴν γιγαντιαίως ἀξάνουσαν πόλιν του καὶ φοβούμενος τὴν ἐκ τῆς λειψυδρίας λύσσαν τῶν, εὐρίσκειται εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ δημάρχου Ἀθηνῶν περὶ διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας ἐὰν ἡ προϋπολογιζομένη δαπάνη δὲν ἦθελεν ὑπερβῆ τὰ 12 ἑκατομμύρια δραχμῶν, καθόστον ὁ δῆμος Πειραιῶς ἕως 250 χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος δύναται νὰ πληρῶνῃ χρυσολύσιον ἐνὸς ἀναλόγου δανείου. Ἐὰν ἡ ἰδέα του αὐτοῦ λάβῃ ὄσπᾶ καὶ σὲρκα πραγματοποιημένη ἔστω βέβαιος ὁ κ. Σκυλίτσης ὅτι εἰς τὸν κατακλυσθῶν αὐτὸν τοῦ Πειραιῶς, τὸν Μουτζόπουλον οὐτε νεώτερος Νῶε δύναται νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ἂν ἐπέμβῃ κισωτοῦ, τὸ Ἄραράτ εἰς αὐτὸν θὰ μεταβληθῆ εἰς πάσσαλον ἀνασκολοπισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξ αἰτίας του λυσσασμένου διὰ σταγῶνα ὕδατος Πειραιεὺς. Περιμένετε· καὶ βαθμηδὸν θὰ σᾶς ἀναλύσωμεν τὴν πορείαν τῆς ὅσον οὐπω ἐγκαθιδρυμένης νέας δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ Πειραιῶς.

Ρεπορτέρ

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΑΡΤΗΙ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΝ ΜΑΣ)

Ἄρτα, 18 Σεπτεμβρίου.

Ἄρου τὸ «Μὴ Χάνεται παντοῦ», ἃς ἦνε καὶ ἐναυθα, ἐν τῇ ἀπώτατῃ δηλ. ταύτῃ ἐπαρχίᾳ τοῦ Κράτους, ἧτις ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ τὸ ὄριον τῆς στενωχωρημένης Ἑλλάδος. Ἐπέπρωτο, φαίνεται, ὁ ἱστορικώτατος Ἀραχθὸς νὰ μεταβληθῆ εἰς βράν τινα συσφιγκτῆρα καταπνίγοντα ὀλόκληρον μὲν τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν δυστυχῆ Ἄρταν, ἧς ἡ ἐλευθερία εἶνε κατ' ὄνομα, πράγματι δὲ εἶνε ἐπαρχία δούλα, ἡ ὅσον ἦτο ἐπὶ τουρκοκρατίᾳ. Ἡλευθερώθησαν μόνον αἱ οἰκίαι καὶ ἡ ἀγορὰ, δηλ. οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύλα τῆς Ἄρτης· τὰ κτήματα ὁμῶς, τὸ εὐφορώτατον πεδῖον, ὁ χρυσοφόρος κάμπος, τὰ χλοάζοντα περιβόλια, οἱ πλούσιοι ἐλαιῶνες, οἱ πίνοντες ἀγροί, αἱ ἀμπελοὶ, δηλ. ἡ ζωὴ, ἡ εὐμερία, ἡ ὑγεία, ἡ ἀκμὴ τῆς Ἄρτης ἔμειναν δούλα· καὶ τί δούλα; φηγασθητε, φίλε μου! Ἄν ὁ Ἄρτινὸς θελήσῃ νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὴν πατρίδα του αἰσθηματα, ἂν θελήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ φωνάξῃ τέλος πάντων ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς του Ἑλλάδος, καὶ εἶνε παρὼν ὀθωμανός, καὶ ἀκούσῃ καὶ ἴδῃ πάντα ταῦτα, τετέλεσται. Πρῶτον ὁ φιλόπατρις οὗτος Ἄρτινὸς δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ποτὲ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κτημάτων του, διότι δὲν εἶνε δύσκολον νὰ φονευθῆ, καὶ, ἂν ἤμπορῆς, πιάσει τὸν φονέα τοῦρκον, ἢ ζήτησῃ, ἂν θέλῃς, ἐπισήμως διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ ἰκανοποιήσιν. Δεύτερον θὰ ἴδῃ τὴν ἐπαύριον τὰ κτήματα τοῦ Ἄρτινοῦ καταστρεφόμενα, τὰ κτήματα ἐκρίζουμένα τῆς ἀμπέλου του, τὰς ἐλαίας του κεκομμένας ἢ κεκαυμένας... καὶ... καὶ.

Ἴδού φίλε μου ἡ κατάστασις μας! Ἄν μπορῆς λοιπὸν ὀνόμασέ τιν ἐλευθερίαν αὐτὴν τὴν δουλείαν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἑλλῆνες; γνωρίζουν ἐν τελωνεῖον ἡμεῖς ἀμελεθῆμεθα ἀπὸ